

Η Νία Καρτέρη «ΑΝΟΙΓΕΙ» ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Έχω κάνει και λάθη

Η Νία Καρτέρη δεν χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις. Είναι αυτή που είναι, με τα καλά και τα κακά της. Εν ολίγοις σε όποιους... αρέσουμε! Ανεξάρτητα πάντως με την άποψη σας για αυτήν, δεν μπορείτε παρά να παραδεχτείτε: υπό την εποπτεία της το Ελληνικό Φεστιβάλ του Σίδνεϊ έχει αλλάξει επίπεδο, ο αριθμός των ατόμων που το παρακολουθούν έχει ανέβει κατακόρυφα, όπως άλλωστε έχει ανέβει και η ποιότητα των εκδηλώσεων. Στην συνέντευξη που ακολουθεί στη Καρτέρη κάνει μια μίνι ανασκόπηση της χρονιάς που πέρασε, μιλά για τις επικείμενες εκλογές στην Ελληνική Κοινότητα και τα σχέδια της ίδιας και τις ομάδας της αν κερδίσουν την εμπιστοσύνη του κοινού, ενίστε σταματώντας προκειμένου να αναλάβει τις ευθύνες της για τυχόν λάθη που έχει η ίδια κάνει.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΑΒΒΑΣ ΛΙΜΝΑΤΙΤΗΣ

Έχει αργήσει. Όχι πολύ, αλλά αρκετά να με βάλει σε σκέψεις: μάπως μπέρδεψα τις ώρες και την μέρα; Κάθομαι – που αλλού;- στο Giorgio's Café στο Kingsgrove και περιμένω με χαρακτηριστική υπομονή – ιωβλαία;- υπομονή την συνομιλίτρια μου να κάνει την πανηγυρική της εμφάνιση. Καταφθάνει 20 λεπτά μετά την προκαθορισμένη ώρα, ζητάει συγγνώμη – ας όψεται η κίνηση!- και μετά τις απαραίτητες φιλοφρονήσεις μπαίνουμε με την μα στα βαθιά. Τουτέστιν, ξεκινά η συζήτηση-συνέντευξη.

ΝΕΟΛΑΙΑ: ΑΠΟΥΣΑ Η ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ;

Πως πήγε το φεστιβάλ Ελληνικού κινηματογράφου; Είσαι ευχαριστημένη με το τελικό αποτέλεσμα;

Για αυτό το Φεστιβάλ, δεν είχαμε άλλη επιλογή από το Chauvel στο Paddington, λόγω των ανακανίσεων στο Leichhardt. Δεν πρόκειται να πω ψέματα στο κοινό: η προσέλευση ήταν πολύ λίγη από άλλες χρονιές. Αυτό δεν οφείλεται στην ποιότητα των ταινιών – τα οποία τα θεωρώ υψηλότατης μορφής- αλλά στις δυσκολίες πρόσθιασης στον χώρο και το προβληματικό παρκάρισμα. Εκείνοι όμως που ήταν, θεωρώ πως έμειναν έκπληκτοι από την ποιότητα των ταινιών. Αν και η Ελλάδα περνά δύσκολες καταστάσεις και κινηματογραφική «βιομηχανία» υποφέρει περισσότερο από τις άλλες όπως άλλωστε πάντα, πρέπει να παραδεχτώ πως είμαι περήφανοι με τις ταινίες που είχαμε, παλιές και νέες. Του χρόνου θα είμαστε και πάλι στο Palace του Leichhardt και δεν έχω αμφιβολία ότι τα πράγματα θα καλυτερέψουν και πάλι.

Τουλάχιστον στην πρεμιέρα είδα πολύ νεαρόκοσμο...

Και όντως πολλοί νέοι ήταν στο φεστιβάλ. Αυτός είναι άλλωστε ο σκοπός και τα σχέδια μας: να προσελκύσουμε νέους ανθρώπους. Αν δει κανείς την προελεύσεις κοινού στις διάφορες εκδηλώσεις στην NNO, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου έρχεται πρώτο στις προπτύσεις ατόμων δεύτερης, τρίτης, ακόμη και τέταρτης γενιάς. Ο νεαρόκοσμος αρέσκεται στου να βλέπει ταινίες, ο κινηματογράφος είναι μια έξοδος για αυτούς και λόγω των συχνών επισκέψεων που πλέον πραγματοποιούν στην Ελλάδα οπαίνει ότι το Φεστιβάλ Κινηματογράφου μόνο να μεγαλώσει μπορεί.

Και όμως υπάρχει πολύς κόσμος ο οποίος επιμένει πως η νέα γενιά δεν ενδιαφέρεται για ελληνικά θέματα.

Διαφωνώ σε αυτό. Αυτοί που δεν είναι οι μειοψηφία. Νομίζω πως οι περισσότεροι με τον άλφα ή βίτα τρόπο ενδιαφέρονται για την Ελλάδα. Τσως με διαφορετικό τρόπο σε σχέση με τους πιο μεγάλους - ακόμη και της δικής μου γενιάς- άλλα ακόμη ενδιαφέρονται. Ακόμη θέλουν να δώσουν το παρών τους στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου, θέλουν να έρθουν στο φε-

στιβάλ κινηματογράφου, ακόμη θέλουν να έρθουν στο πανηγύρι στο Darling Harbor. Αν δεις τον αριθμό νεαρών που έρχονται στο Darling Harbor, με ελληνικές σημαίες στους ώμους και τις φανέλες που φοράνε, τα τατου που έχουνε κτυπήσει... Προσωπικά θεωρώ πολύ δύσκολο κάποιος να καταφέρει να με πείσει ότι οι νέοι Έλληνες δεν ενδιαφέρονται για την Ελλάδα και την κουλτούρα της. Δείτε πόσοι νεαροί δεύτερης και τρίτης γενιάς στήνουν εκδηλώσεις για το Ελληνικό Φεστιβάλ. Επομένως αν πη η Ελλάδα και πη κουλτούρα της δεν τους ένοιαζε, ποιος ο λόγος να ασχολούνται;

Ας το πούμε διαφορετικά: πότε ήταν η τελευταία φορά που είδες ελληνοαυστραλό συγγραφέα να ασχολείται στο πρώτο του βιβλίο με μη ελληνικά θέματα;

Όντως βλέπεις συγγραφείς δεύτερης και τρίτης γενιάς που γράφουν για την μπέρα πατρίδα. Εν τέλει θεωρώ πως ο ελληνικό πολιτισμός στην Αυστραλία είναι ακούμπ ζωντανός, απλός ο καθένας τον «φεταφράζει» με τον δικό του τρόπο. Και αυτό πρέπει να το σεβαστούμε όλοι. Δεν γίνεται ότι μου αρέσουν ειμένα να αρέσουν και στους 20χρονους. Όταν ήμουν 20 χρονών ήθελα να πάω στην Σαντορίνη, ενώ τώρα σε άλλα νησιά. Όταν ήμουν 20 χρονών ήθελα να δω τον Βανδή ενώ τώρα την Αρβανιτάκη και την Χατζηγιάννη. Θυμάμαι την κρηπιά που δεχτήκαμε όταν φέραμε τραγουδιστές από τον αντ1. Σπηλαίθεια όμως τότε προγράμματα όπως το X Factor ήταν πολύ μεγάλες επιτυχίες και εδώ στη Σίδνεϊ. Άρα δεν θεωρώ πως υπάρχει λόγος να αμυνθώ πή να δικαιολογήσεις τις αποφάσεις μας.

Πολλοί ομως επιμένουν ότι η νεολαία δεν ενδιαφέρεται για τις κοινότητες και συλλόγους μας. Μα γιατί να το κάνει αυτό; Για να σπαταλούν ώρες από την ζωή τους για μια απόφαση που πρέπει να πάρει μόνο 5 λεπτά;

Αυτή είναι η πιο δύσκολη ερώτηση που πρέπει να απαντήσω. Θέλω να είμαι αληθινή τόσο τον εαυτό μου, όσο και στους αναγνώστες. Όταν οι γονείς μας ήταν εδώ στο 50 και το 60 ξεκίνησαν τις αδελφότητες τους, παιζόντας έτοις τεράστιο ρόλο στην κοινωνία που οπαίζει. Όταν ήταν η ώρα να αποχωρίσουν και να δώσουν μια ευκαιρία στα παιδιά τους να συνεχίσουν, διυτυχώς αποφάσισαν να παραμείνουν. Άλλωστε όλοι μας είμαστε περήφανοι να λέμε

«ανήκω στον τάδε οργανισμό ή στην δεΐνα αδελφότητα». Το δεύτερο είναι ότι αυτοί οι άνθρωποι δουλεύουν σκληρά για να κάισουν αυτούς τους οργανισμούς. Ήθελαν τα παιδιά τους να σπουδάσουν, να γίνουν γιατροί και δικηγόροι. Επομένως αυτά τα παιδιά δεν είχαν τον χρόνο. Όλα αυτά για μένα είναι δικαιολογίες: αν θέλεις να αναμειχθείς σε κάποιο οργανισμό πάντα υπάρχει ο χρόνος. Την ίδια ώρα όμως ο νεαρόκοσμος είναι επαγγελματίες, ζουν επαγγελματικές ζωές. Όταν μπεις σε ένα οργανισμό - μεγάλο ή μικρό- και γίνονται μάρτυρες σε εσωτερικούς καβγάδες, δεν πρόκειται να αντέξουν και πολύ. Πρέπει να έχεις γερό στομάχι για να μπορέσεις να αντεπεξέλθεις.

Μάπως όμως και οι οργανισμοί θέλουν κάποιους που θα λένε μονίμως «ναι»;

Διαφωνώ σε αυτό. Μπορεί όντως να υπάρχει ένα μικρό ποσοστό από τέτοια άτομα - 5% ή 10%- αλλά σε γενικές γραμμές θέλουν άτομα με όραμα, θέλουν κόσμο που μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες, άτομα που είναι έτοιμα να δουλέψουν και να τέλει άτομα που να μπορούν να προσφέρουν εποικοδομητική κριτική. Προσωπικά ποτέ δεν πρόκειται να γίνω "yes man" κάπι που νομίζω πως έχω καταφέρει. Έχω πολεμήσει για ότι εγώ πίστευα πως είναι σωστό, ακόμη και όταν ήταν λάθος. Και κυρίως έπρεπε να αποδείξω ποια είμαι. Υπήρξαν φορές που κατάφερα να πείσω τους άλλους ότι ήμουν σωστό, υπήρχαν όμως και φορές που οι άλλοι κατάφεραν να με πείσουν πως είμαι λάθος! Πρέπει να είσαι δυνατός χαρακτήρας για να επιβιώσεις σε μεγάλο οργανισμό. Δεν μου έχει τύχει πάντως να βρίσκομαι σε επιπροπή στην οποία και τα 20 άτομα ήταν από εκείνα που πάντα λένε «ναι». Αν έχεις μια επιπροπή στην οποία δύο χειροκροτούν μην περιμένεις να είσαι παραγωγικός. Προσωπικά δεν μου έτυχε πριν συνεδρίασην να με πλησιάσουν και να μου πουν «πρέπει να ψηφίσεις αυτό επειδότι στο λέω εγώ».

Σίγουρα όμως κάποιοι έρχονται στις συνεδριάσεις με σκοπό να είναι τα αυτά και τα μάτια άλλων. Έρχονται απλά για να δημιουργήσουν προβλήματα και να είναι μονίμως το πνεύμα της αντιλογίας. Υπήρχαν πολλές φορές που μπορούσαμε να πάρουμε μια γρήγορη απόφαση αλλά λόγω της ύπαρξης αρνητικών πατέρων παίρνει μέχρι και 5 ώρες να ληφθεί. Και όταν γίνεται αυτό κουράζεσαι και απογοπιεύσει. Αυτό όμως γίνεται σε όλες τις παροικίες. Έχω μιλήσει με Ιταλούς, Λιβανέζους, Εβραίους κλπ και εκεί τα ίδια γίνονται. Πρέπει να βρεις πην κατάλληλη ισορροπία και πάντα να σέβεσαι τον άλλο. Εγώ πην μόνη απάτηση που έχω είναι αν πρόκειται για καλή